

[Glensgård.]

Da den store prisforskydning til fordel for den tredje verden ser ud til at blive et læn- gerevarende fænomen, kan man ved opbyg- ning af beredskabet ikke indskrænke sig til at tænke ganske kort tid frem. Man må dis- ponere efter, at store kriser, forårsaget af denne prisudvikling, kan ramle ind over os, i hvert tilfælde den næste halve snes år. Får arbejdsløshedssygdommen først for alvor fat i det danske samfund, er den næsten ikke til at standse. Flertallet af lønmodtagere har nu om dage afbetalingsforpligtelser over for bil- handlere, tv-leverandører og andre, mange trykkende terminsforpligtelser til ejerlejligh- heder, parcelhuse, sommerhuse etc. Disse for- pligtelser bliver på stribe misligholdt, nu hvor arbejdsløsheden er væltet ind over os. Ar- bejdsløshedens ringe breder sig altså langt kraftigere ud i samfundet, end vi var vant til i tidligere tider.

Det er klart, at en katastrofeudvikling som den anførte ikke blot har medført store menneskelige tragedier og økonomisk spild, men tillige udløst kræfter af samfundsøde- læggende karakter. Den sidste såkaldte ar- bejderregering har i stedet for at gøre noget effektivt ved disse menneskelige tragedier, forsøgt at dække sig ind under, at der tilsyn- eladende var en bedring i beskæftigelsen. Folketinget vedtog i weekenden den 8.-9. marts at forlænge de kollektive overenskom- ster, men den vigtigste del i denne sammen- hæng, en omkostningspause, blev aldrig en realitet. Dansk erhvervsliv behøver nu mere end tidligere denne omkostningspause. En sådan omkostningspause, som jeg tror også venstres daværende statsminister, hr. Poul Hartling, vil nikke genkendende til, må selvfølgelig også omfatte en pause i den meget stejle stigning i væksten i lønudviklin- gen.

Fremskridtspartiet har gentagne gange advaret mod at fortsætte linjen med den stadige lønstigning. Vi mener selvfølgelig, at et stykke godt præsteret arbejde skal lønnes derefter, men uanset om de øvrige partier kan lide det eller ej, så er det, lønmodtageren ser efter hver anden uge, nu engang det be- løb, han får udbetalt, efter at gribbene har været der. Det resultat, han oftest ser, er et sørgeligt skelet, højest med en lille smule ind- tørrede kødrester på.

En lønfremgang kan nu engang også gives

på anden måde, nemlig gennem en realløns- forbedring. Fremskridtspartiet har så tit, det har været muligt, påvist, at en sådan udvikling ikke alene er mere tilfredsstillende for den enkelte, men også mere tilfredsstil- lende for samfundsøkonomien, idet den ikke er inflationsskabende.

Det er selvfølgelig svært for regeringen og folketingets øvrige partier at anerkende, at de dér fremskridtsfolk er opstået på en idé, der er så indlysende, at gammelpartierne for længst burde have set mulighederne for i stedet for statsbarnepigieriet at have ind- ført en selvbestemmelsesret for den enkelte.

Jeg har lyst til at citere Piet Hein:

„Kunsten er ikke at få en idé.

Enhver kan med lethed få to — .

Kunsten er den mellem to eller flere

ganske almindelige hverdagsideer

at se, hvilken en der er go.“

Den dag, sådanne ord finder indpas i denne lovgivende forsamling, vil en del af vore problemer være løst.

Vil regeringen og folketinget virkelig denne arbejdsløshed til livs, må vi samar- bejde om disse enorme problemer. Det nyt- ter ikke noget, at noget parti møder op med ultimative krav om en komplet løsning af disse problemer. Men det er jo desværre sådan, at hele problemet om beskæftigelses- situationen nøje hænger sammen med er- hvervslovgivningen og de statslige finanser.

Statsminister Anker Jørgensen har de senere par dage efter oplysninger i dagspres- sen haft politiske forhandlinger om en pak- keløsning, der, stadig efter dagspressen, bl. a. indeholder en fond, statsministerens parti under sidste valgkamp benævnte som en fond til veldrevne virksomheder i nød. Tilsyneladende kan handelsministeren ikke finde et flertal for denne fond, men på grund af regeringens forhandlingsevne ser det ud til, at der muligvis kan blive et fler- tal, når man tager andre ting i betragtning. Ganske vist skal nogle af disse penge — sta- dig efter dagspressen — bruges som miljøin- vesteringer, men det er tilsyneladende gan- ske ligegyldigt, bare disse penge bliver brugt, eller måske er det sådan, at bare re- geringen ikke taber ansigt.

Fremskridtspartiet tror ikke, denne rege- ring har evne, fantasi eller handlekraft til at afværge arbejdsløsheden, men vil gerne medvirke til en løsning. Dette forhindres